

Kovács Újszászy Péter

TRAPÉZMŰVÉS

A kavicsok, porszemek,
panelházak és nyárfák
lemaradnak.
Az autópálya betonanakonda,
mocorgásunk a biztonsági övek alá szorul.
A tartóoszlopok ilyenkor a legcsendesebbek,
mögöttünk a sátrat viszik egy teherkocsin.
Hátad forró, mint az útszéli homok,
szívdobogásodat a kesztyűtartóból is hallani.
Óseid fegyelemre neveltek,
testtartásod az út során sem lazul,
tudod, hogy a magasság jóbarát,
ám a legszigorúbb kritikus is egyben.
Lopva figyelem lábikrád feszülését,
a legszebben izzó izmokat.
Karod széljárta ösvény,
vállig meztelen.
Tenyered az ülésre tapad,
esténként a trapézra feszül.
A porond fényében lebegsz,
fáradt éjjeli lepke,
látod szélvédő mögé zárnak megint,
az útra festett vonalakat követed.
Vajon hová érkezünk?

FŐVÁROSI ÉRINTKEZÉSEK

Kopriva Nikoletthez, ismét

Elhúz az utolsó metrópótló.
Alvó üvegek a Ferenciek terén,

a város estszagú,
nem hagyják aludni az Erzsébet hidat.
Miután megkóstoltuk a sötétséget,
felcsillansz a rakpart fényében.
Bokád mögött feszül a bőr,
mint az angol agarak horpasza.
Csendesen rúgod a kavicsokat,
közben elgondolod,
hogy sosem bámulhatunk a semmibe.
Folyton körülvesz a felhő,
víz vagy aszfalt,
a talpunk alá simuló macskakő,
az alvó üvegek a Ferenciek terén.
Elérjük a Lipótvárost,
körülettünk felhő, víz és aszfalt.
Végignézzük a galambok esti tolláskodását,
mialatt tenyerem eltéved hajszálaid között.

HÜLLŐKIÁLLÍTÁS

Várom, hogy elhozd a terráriumok forróságát,
nyakamra tekeredj
és mint albínó piton
felfedezd szakállam őserdejét.
A kiszáradt ajkakat,
a bajusz helyén puhára borotvált bőrt,
a táguló orrcimpát,
a járomcsont alá nőtt pattanásokat.
A szemhéjak páncélján keresztül is látlak.
Úgy lüktetsz bennem,
akár az izom a kígyó bőre alatt.
Fehér egérként álmodom szorításodat.